

ספר אבודרהם ברכות השחר ד"ה וצריך לנקות

וכשיצא נוטל ידיו ומברך בא"י אמ"ה אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידיים. ברוך אתה ה'; על שם (תהלים קיט, יב) ברוך אתה ה' למדני חקיך. וברוך אינו לשון פעול אלא כמו רחום וחנון שהוא עצמו הוא מקור הברכות ואינו מקבלם מאחרים. אלהינו. על שם (שמות כ, ב) אנכי ה' אלהיך שאמר הקב"ה, וע"ש (דברים ו, ד) שמע ישראל ה' אלהינו שאומרים ישראל. מלך העולם. על שם (ירמיה י, י) ומלך עולם. אשר קדשנו במצותיו. על שם (ויקרא יא, מד) והתקדשתם והייתם קדושים. ועל שם להיות לו לעם קדוש ולשמור מצותיו. ויש מפרשים שהוא לשון אירוסין וקדושין שקדשן הקב"ה לישראל במצות שנא' (הושע ב, כא) וארשתיך לי באמונה. והמצות נקראו אמונה שנא' כל מצותיך אמונה. וצונו. על שם תורה צוה לנו. (דברים ל, ג). וכי אבן הירחי נשאלתי על ענין הברכות שבהתחלתן מדבר כלפי השם כאלו הוא כנגדו ובסופן כאלו אינו כנגדו במדרש (שוי"ט טז). טעם לכולם ממה שנא' (תהי קיט, פז) שויתי ה' לנגדי תמיד כי כשמזכיר את השם ואו' ברוך אתה ה' הוא עומד לנגדו וכיון שאו' אח"כ מלך העולם נמצא שאינו עומד נגדו שר"ל אותו אלהינו שהוא מלך העולם הוא קדשנו במצותיו וצונו לעשותם. והריב"א כ' שהטעם שתקנו הברכות בלשון נוכח ונסתר מפני שהקב"ה נגלה ונסתר נגלה מצד מעשיו ונסתר מצד אלהותו. וגם הנשמה נראית ונעלמת לכן הנפש מברכת בנכח ונסתר כמו שנא' ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו (שם קד, א) ברכי נפשי את ה' ה' אלהי גדלת מאד וגו' עוטה אור כשלמה וגו'. מגערתך ינוסון. והברכה היא בדבור הפה ומחשבת הלב. הלב נעלם והקול נשמע והאדם מורכב גוף ונשמה וראוי הי' לו לידבק בקונו ולעמוד נכחו תמיד מצד נשמתו אלא שאינו יכול מצד גופו לכך ברכותיו נכח ונסתר. חזק הטעם נכון הוא יותר מן הראשון. ואם תאמר מה יועילו להקב"ה ברכותינו. ויש לומר אין ברכותינו אלא כדי לזכות בברכותיו כאמרם ז"ל (עי' סוטה לח) כל המברך מתברך. וכן כתיב (תהי קלד, ב ג) שאו ידיכם קדש וברכו את ה' יברכך ה' מציון.